

BURT GOLDMAN

**CĂLĂTORUL
CUANTIC**

ZYCLO

Ediția a doua

**Editura ESP SYSTEM
Timișoara, 2015**

Titlu original: ZYCLO, The Tale of the Alien Actor

Autor: BURT GOLDMAN

Toate drepturile asupra versiunii în limba romană aparțin Editurii ESP System. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii ESP System.

Traducerea: ONICATRAD SRL

Tehnoredactare: Editura ESP System

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOLDMAN, BURT

Călătorul cuantic - Zyclo / Burt Goldman.

- Ed. a 2-a, rev. – Timișoara : ESP System, 2015

ISBN 978-606-8606-21-7

159.9

EDITURA ESP SYSTEM Timișoara

E-mail: editura.esp.system@gmail.com

Adresa web: www.espsystem.eu

Tipărit în România

INTRODUCERE

Relaxează-te, prietene, și-ți voi depăna o poveste nemaiauzită înainte de vreo ființă umană. Îți voi spune povestea... mea – eu, Zyclotone Ryketoo. Poate ai auzit de mine prin numele pe care l-am adoptat acum ceva vreme, John Marlin sau poate Jeronimo Aguilar. Dar pentru că povestea va începe înainte de identitatea mea ca Marlin, mă voi referi la mine ca Zyclo. Și de asemenea, pentru că știința fizicii de-abia acum începe să fie popularizată, va trebui să susțin acest material cu ceea ce oamenii de știință ar numi o teorie, dar ceea ce eu aș numi, pentru că deja am utilizat procesul, un fapt.

Te rog să mă ierți când folosesc cuvinte care sunt nefamiliare. Pentru unele dintre ele nu există cuvinte similare în limba ta, și nici definiții, dar stranietatea numelor și a cuvintelor nu va scădea cu nimic farmecul poveștii, îți promit.

Teoria acceptată de către unii dintre oamenii voștri de știință, este aceea a unui număr infinit de Universuri, un Multivers, paralel cu acesta, pe care tu l-ai numi realitate. Dar în realitate, adică în realitatea ta, această realitate este una dintr-un număr vast care depășește un trecentilion. Acest număr este cel mai mare pe care-l cunosc. El este exprimat prin cifra 10 urmată de 903 zerouri după ea. Acest număr devine mai semnificativ când îți dai seama că fiecare al treilea zero reprezintă de o mie de ori mai mult decât tot ce este înaintea lui; de 301 ori acest număr crește de o mie de ori. Trecentilioane de fire de nisip ar însemna mai multe fire de nisip decât se află pe o sută de lumi de dimensiunea Pământului. Minteă umană nu poate cuprinde înțelesul unui astfel de număr, cu atât mai puțin conceptul de infinitate. Pentru a defini indefinibilul, o definiție a infinității ar fi „unul în plus”. Indiferent de număr, unul în plus și încă o dată după aceea, la infinit.

Există mai multe Universuri în Multivers decât și-ar putea imagina chiar și cel mai strălucit dintre oamenii voștri de știință. Eu, Zyclo, m-am născut în unul dintre acestea. Realitatea mea a fost, este și va fi. Tânjesc să mă întorc înapoi, dar din păcate –

acest lucru s-a dovedit a fi imposibil. Am încercat totul. Timp de mai mult de șapte sute de ani am încercat, fără succes. Mi-a rămas la dispoziție un singur proces și ezit să îl folosesc pentru că dacă eșuează, va trebui să accept faptul că nu mă pot întoarce niciodată înapoi pe Clanzith – lumea mea.

Clanzith este o lume cu șase dimensiuni – o lume care depășește cu mult săracele voastre patru dimensiuni. Un clanzitan ca mine, de exemplu, se poate contopi cu pământul planetei Pământ și poate extrage energie din el; de asemenea am abilitatea de a călători la viteze pe care nici măcar nu îți le poți imagina când sunt în interiorul pământului. Și pentru că nu ai cum să îți imaginezi o lume cu șase dimensiuni fixe, pune-ți mintea să se gândească la o lume cu doar două dimensiuni. O lume cu lungime și lățime, dar fără înălțime sau timp. O lume în care ar locui o omidă. Nimic nu este mai înalt decât ea. O omidă care călătorește într-un plan cu două dimensiuni, plat, de trei sute și zece de grade. Dacă ai fi transportat la punctul de vedere al realității așa cum este percepută de către acea omidă, ai avea o idee despre cum mă simt eu în realitatea ta. Gândește-te la puterea pe care ai avea-o într-o lume cu două dimensiuni dacă tu ai fi singura creatură cvadridimensională. Ai avea avantajul de a ști despre timp și spațiu. Vei avea înălțimea și mișcarea verticală la dispoziția ta – cât de puternic ai fi și cât de nefericit ai fi într-o astfel de lume. Gândește-te la asta un moment și vei avea o idee despre puterile pe care le am eu, ca ființă hexadimensională, într-o lume cvadridimensională.

Exemplul nu este atât de îndepărtat întrucât omida trece din sfera cu două dimensiuni în cea cu patru când își sparge crisalida și se transformă într-un fluture. Eu sunt un fluture într-o lume de omizi, cu două dimensiuni în plus aflate la dispoziția mea.

Care sunt aceste două dimensiuni în plus? Ah, toate la timpul lor, m-am referit la una dintre ele când am spus că am abilitatea de a mă contopi cu Pământul și a călători în interiorul lui. Dar în primul rând, înainte să încep procesul final de a mă întoarce pe Clanzith, îți voi lăsa această cronică. Mărturia mea pentru bunele persoane pe care le-am întâlnit aici pe Pământ și pe care am ajuns să le cunosc și în unele cazuri, să le iubesc.

CAPITOLUL UNU

Povestea mea începe pe planeta Clanzith. Eram singur în holocamera mea. Eram încă fără pereche și încă nu împărtășisem Yeegal, așadar nu zămislisem încă un copil. Îmi amintesc cu claritate că m-am plictisit de holopereții împăduriți. Am schimbat programul la o scenă de pe o stradă falaciană. Camera s-a schimbat și din nou a revenit la viață. M-am trezit stând în afara unei cafenele admirând parada personajelor care treceau. Pe lângă pădure, acesta era cadrul meu preferat, dar după o oră nici măcar Falacia nu mă putea scoate din starea mea depresivă. Am plesnit cu piciorul, butonul de terminare a programului de pe panoul de control și brusc m-am aflat într-o cameră mică, mohorâtă cu patru pereți gri și un tavan apăsător, din jungabit alb reflectorizant. Îmi amintesc faptul că am oftat din greu în timp ce am ieșit din cameră ca să îmi fierb o ceașcă de cafea adevărată, nu chestia holo care crea o senzație destul de plăcută când o înghițeau, dar nu satisfăcea decât simțurile imediate.

Inelul meu de comunicare a vibrat și pe deget am simțit zbârnâitul bine cunoscut al faptului că cineva încerca să mă contacteze. Mi-am închis pumnul și s-a auzit o voce:

– Domnule Profesor Ryketoo?

– Cine sunteți, vă rog? am răspuns în timp ce îmi turnam o ceașcă aburindă.

O voce nefamiliară, foarte pătrunzătoare, a răspuns:

– Numele meu este Narja, Nelso Narja. Vă spune ceva acest nume?

– Nu, am răspuns, ar trebui?

– Presupun că nu. Am fost student la cursul dumneavoastră de matematică infinită acum doi ani.

Am sorbit din cafea și am oftat.

– D-le Narja, la acel curs aveam trei sute de studenți prezenți fizic și patruzeci de mii de holostudenți. De ce mi-aș aminti de dumneavoastră în special?

Vocea a crescut cu o octavă, dar era încă într-un registru mai scăzut când am auzit:

– Pentru că eu sunt cel pe care l-ați lovit cu rigla de un yard când v-am spus că am răspunsul la succesiunea PI.

Asta mi-a captat atenția. Mi-am amintit. Persoana, nu numele. Succesiunea pi. Singurul mister rămas. Marele mister clanzitan. Enigma matematică. Finitul infinit. Rezolvă succesiunea și toate misterele Universului se vor lămurii. Mi-am amintit. Fusesem înfuriat de pretenția persoanei. Îndrăzneța lui afirmație pe care toată lumea prezentă fizic în clasă și toți cei din holoclasă au auzit-o. Computerul cuantic deja ajunsese la un cuadrilion de extensii. Cursul meu de atunci fusese despre inutilitatea faptului de a ține computerul să lucreze la o problemă care în mod clar s-a dovedit că este de nerezolvat. Computerul cuantic făcea un miliard de calcule pe minut fără să se întrezărească vreun sfârșit. Înainte de asta, marele Nes Triaco, matematicianul nostru cel mai bun, cel care rezolvase procesul găurii negre și care a dovedit că explozia inițială care a creat Universul se datora unei implozii a unui Univers-oglină ne-a arătat că rezolvarea succesiunii PI ar fi similară cu o descoperire spirituală. Ar fi o întâlnire materie-antimaterie. Mințile noastre, a teoretizat el, nu ar putea, la actualul nostru stadiu de dezvoltare, să urmeze calea pe care ne-ar duce la rezolvarea succesiunii PI.

Nelso Narja. Deci acesta era numele său. Răspunsul la succesiunea PI, într-adevăr. Un student agitat, cu tenul închis la culoare, încă necopt, rezolvase succesiunea. Ce amuzant. Da, îmi aminteam. Am fost atât de frustrat de propria mea căutare încât atunci când Narja a anunțat că el a rezolvat enigma, am înnebunit. Am aruncat în el cu cel mai apropiat obiect care s-a întâmplat să fie o riglă de un yard pe care o țineam în spatele biroului ca să îmi reamintesc faptul că lama lui Occam era încă sursa primară de interpretare. Cea mai simplă soluție este de obicei și cea corectă. Și aceasta nu trebuie să crească, dincolo de ceea ce este necesar, numărul de entități necesare să explice orice. Singurul domeniu în care Occam nu se aplică era succesiunea lui PI. PI este întotdeauna același număr, indiferent de ce cerc folosești pentru a-l calcula.

Și iată că un tinerel, îmi spunea mie, și era auzit de 40.000 de holostudenți, că el a rezolvat enigma. Ce aiureli.

L-am lovit spre marea sa uimire. Profesorii nu lovesc studenții. Trebuie să spun că am fost norocos cu faptul că a fost raportat doar de șaptezeci și doi de holostudenți și paisprezece studenți în persoană. Restul clasei a rămas de partea mea și chestiunea nu a ajuns niciodată în fața întregului Consiliu. Am încercat să uit incidentul și am și reușit să fac asta, dar Narja mi-a adus aminte toate astea cu furie. De asemenea îmi amintesc că i-am dat o notă de zero astfel încât el trebuia să urmeze din nou întregul an. Am simțit că asta cu adevărat l-ar învăța o lecție bună, una pe care nu o va uita niciodată. Studenții nu contrazic și nu se ceartă cu profesorii lor.

Am apăsat pe holoreceptor și el a apărut în fața mea, strălucind cu o culoare și un zâmbet pe fața sa pe care mi le aminteam prea bine.

– Vă mulțumesc, domnule Profesor. Mă simt mult mai bine când sunt în holoprezență.

– Ce anume doriți, D-le Narja? am întrebat eu.

– Doar să îmi exprim recunoștința.

– Recunoștința.

– Pentru că m-ați lovit.

Am dat din cap în semn de dezaprobare.

– D-le Narja, nu înțeleg cum a-ți putea sa-mi multumiți dumneavoastră pentru faptul că eu mi-am pierdut temporar mințile. Nu pot accepta recunoștința dumneavoastră. Acesta este motivul pentru care ați sunat?

El a dat din cap cu putere în semn că nu și a spus:

– Nu, absolut deloc. Am sunat ca să vă adresez o întrebare. Dacă simțiți că nu îmi puteți accepta mulțumirile, atunci poate că cel puțin îmi veți acorda un moment din timpul dumneavoastră.

– Puneți-mi întrebarea și apoi vă voi ruga să mă lăsați în pace.

– Vă mulțumesc, domnule Profesor. Conform ultimei dumneavoastră lucrări despre semantica cuantelor ați afirmat că doar atunci când un eveniment sau un obiect este observat, este real și că observarea unui lucru îl schimbă într-un anumit fel. Cum ar fi dacă ar exista un set de legi care ar avea un efect doar asupra unei entități supranaturale? Cum ar fi dacă ar exista o persoană care ar putea observa fără să influențeze evenimentul

observat? Să spunem, o persoană dintr-o lume septa-dimensională. Aceasta ar fi o persoană neafectată de legile fizicii.

Asta era o prostie. Mai întâi predica cu PI și acum asta.

– D-le Narja, întrebarea dumneavoastră nu are niciun sens. În mod evident o astfel de persoană nu există și dacă ar exista aceasta ar fi pe un alt plan al existenței și ascunsă vederii, prin urmare care este sensul? De ce mă deranjați cu aceste presupuneri?

– Pentru că, domnule Profesor, am rezolvat problema. Am descoperit răspunsul la dilema lui PI.

Expresia de dezgust trebuie să se fi văzut pe fața mea. Eram pe cale să îmi opresc receptorul și să scap de această pacoste când a continuat, spunând:

– PI este un portal.

– Către ce? am întrebat.

– Către alte Universuri. Către alte Universuri observabile. Chiar dumneavoastră ați spus asta, că atunci când vom finaliza succesiunea PI - dacă se va întâmpla vreodată - vom găsi o ecuație spirituală. Ei bine, acest lucru este adevărat. Acea ecuație te poate duce către oricare din infinitatea de realități a celui mai mare spirit, a Spiritului Suprem. Eu am descoperit mijloacele pentru a atinge acest rezultat.

Scepticismul mi-a făcut ravagii prin minte, precum o furtună. Acest ... acest om mai neînsemnat decât un vierme, îmi spune mie că a rezolvat cea mai mare enigmă a vremii noastre. Un mister pe care mințile mărețe, de la Arstogoli la Zzygotll l-au cumpănit întreaga perioadă matură a vieții lor. Un nod pe care eu însumi am petrecut decenii încercând să-l descâlcesc și chestia asta din fața mea îmi spune că el are răspunsul. Ce scop are să mă irite în felul acesta? Probabil că știe cât de mult mă înfurie, dar cu toate astea stă în fața mea cu acel surâs șters pe față așteptând un răspuns. Și i-am răspuns. Cu o strângere a mâinii circuitul a fost întrerupt iar imaginea a pâlpat o milisecundă și apoi a dispărut. Eram hotărât acum să transmit o muștrare aspră cu privire la Nelso Narja Consiliului Universității. Îi voi cere în mod special să-l excludă pe Narja de la cursurile mele. Și mai mult decât atât, am intrat pe holo-mail-ul universal și am făcut publică această muștrare pentru întregul colegiu.

Trebuia să opresc asta în fașă. Nu voiam ca Narja să polueze mințile a peste patruzeci de mii dintre studenții mei.

Spre marea mea surpriză, el m-a contactat din nou; probabil că a văzut holo-mail-ul. Iată ce spusese:

– Stimații mei studenți, recent ați fost supuși unei tirade din partea unuia dintre colegii voștri, Nelso Narja, pe care din nefericire a trebuit să-l mustru. Dl. Narja a spus că, în pofida celor mai bune minți ale generației noastre, el are răspunsul acum. Toți cei mai respectați oameni de știință ai noștri sunt de acord. Computerul cuantic va avea nevoie de decenii pentru a găsi răspunsul la enigma lui PI. Dl. Narja, un student în anul doi, spune că el deja a rezolvat succesiunea. El susține că a rezolvat un mister pe care cele mai bune minți de pe Clanzith nu au reușit să îl rezolve. În calitate de șef al Departamentului de matematici cuantice, știu că acest lucru este o imposibilitate. Vă rog să nu permiteți afirmațiilor D-lui Narja să vă împiedice în a continua propria voastră căutare a răspunsului. Ideile sale, dacă îmi veți scuza expresia, sunt ideile cuiva căruia îi lipsește o doagă. Nu vă lăsați păcăliți de entuziasmul lui. Nu se poate face așa cum spune el.

Și acesta, eram eu sigur la acel moment, era sfârșitul relației mele cu Nelso Narja. Cât de mult mă înșelam.

În acea seară, perechea mea a sunat și am simțit că nu era pregătită pentru o uniune, așa că am vorbit despre nimicuri o vreme și apoi mi-am dat jos învelișul exterior și m-am băgat în odihnobul pentru un somn fără vise. Dar somnul nu venea. Gândurile mele se îndreptau către Narja și afirmațiile sale ridicole referitoare la succesul cu PI. Apoi am parcurs mental numerele prime, fiindcă asta întotdeauna mă făcea să adorm, dar după ce am ajuns la 1.013 și somnul încă nu era nicăieri la orizont, m-am ridicat și am intrat în holocameră ca să mă relaxez cu o furtună electrică, reglată la o sută de grade.

Una din puținele holorealități era setarea pe furtună electrică. Ploile electrice zilnice normale erau bune ca să mă ajute să îmi mențin un tonus ridicat și să restaureze orice dram de energie pierdută sau risipită, dar nimic nu se compara cu o furtună electrică pentru a umple fiecare por cu o stare de bine. Energia electrică era la fel de reală în holocameră pe cât era și în dormitor; era la fel de stimulantă ca un multimasaj. Stăteam în

centrul camerei și huzuream în ploaie simțind lovitura unui fulger pe corpul meu la fiecare câteva secunde. În cele din urmă, după cinci minute de așa ceva, am oprit furtuna și am cerut un pârâu calm lângă o pajiște înflorită. Am stat înconjurat de aroma dulce mirositoare a o mie de posko-uri și milioane de molecule ale mirosului lor dulce pluteau peste tot. Eram în raiul olfactiv, era una din holovizitățile mele favorite. În cele din urmă, după o jumătate de oră de îmbătare cu miros, am cerut un tehnician de masaj și un pat și în curând dormeam adânc, întrebându-mă ce va aduce oare ziua următoare.

Inelul de pe degetul meu vibra fără încetare. M-am trezit cu o tresăltare și mi-am strâns mâna aducând un răspuns audio. Am auzit cuvintele „arată-mi, te rog.” Încă amețit, am aruncat o privire spre tavan și am observat ora. Abia mai rămăsese o oră în perioada de somn. Mi-am strâns din nou mâna repede și acolo, în fața mea era holo-Nelso Narja. Am oftat și am dat încet din cap în semn de dezaprobare, gândindu-mă să întrerup acest telefon înainte să înceapă, când Narja a vorbit, făcându-mă să mi schimb decizia, cu următoarele cuvinte:

– Pot să dovedesc faptul că am rezolvat succesiunea PI, domnule Profesor, pot să dovedesc. Doar dați-mi voie să vă vorbesc, vă rog. Am făcut descoperirea mileniului și doar din cauză că sunt în anul doi și datorită criticii dumneavoastră, nimeni nu vrea nici măcar să mă asculte. Domnule Profesor, trebuie să mă ascultați.

Ce aș fi putut face? Trebuie să pun capăt acestei situații, m-am gândit. În cele din urmă i-am spus, după câteva momente de tăcere, pe care Narja a fost suficient de isteț să nu le întrerupă:

– Bine Narja, spune-mi. Care este descoperirea? Și cum va ajuta ea societatea? Spune-mi.

– Nu pot, domnule Profesor. Nu la holofon. Sunt aproape de dumneavoastră. Dați-mi voie să vin în camera dumneavoastră și să vă arăt. Nu veți regreta. Vă rog. Acordați-mi doar cincisprezece minute din timpul dumneavoastră.

Ei bine, unde a mers un dik, merge și un dok (*n.t. expresie echivalentă cu „unde a mers mia, merge și sută”*). După puțină vreme, Nelso Narja a trecut prin ecranul energetic și stătea în sufrageria mea, ținând în mână un fel de aparat.

El a așezat obiectul pe masă și s-a uitat la mine de parcă aștepta ca eu să spun ceva. Eu doar mă uitam la el și apoi la mecanismul care era așezat pe masa mea.

– Este un instigator PI. Cel puțin așa îl numesc eu.

– Și ce anume instigă? am întrebat eu.

– Călătoria, a răspuns el.

– Încotro?

– Către alte Universuri.

Cam în acel moment eram pregătit să îl scot din cameră când el a spus:

– 13, 17, 13, 117, 131, 17.

– Ce vrea să însemne asta, Narja?

– Ce înseamnă ele pentru dumneavoastră? m-a întrebat el în loc de răspuns.

– În afară de faptul că sunt numere prime, nu au niciun înțeles.

El s-a uitat la mine cu o față foarte serioasă.

– Aceste numere sunt în gruparea finală a succesiunii lui PI.

Mi-a arătat un card cât palma cu numerele iluminate.

– Priviți-le, domnule Profesor. Indiferent cum le despărțiți, câte unul, în perechi sau grupuri mai mari, întotdeauna se obține un număr prim.

Din nou am apăsat cu putere pe comunicatorul meu pentru a închide conexiunea, când mi-am dat seama că nu era holo-Nelso, ci Nelso se găsea fizic în prezența mea. Fir-ar să fie. Am început să îl escortez către ușă când a spus din nou:

– Dați-mi voie să vă demonstrez. Dați-mi voie să vă demonstrez, domnule Profesor, vă rog.

– Foarte bine, Narja, am răspuns, dovedește-mi.

El a ridicat obiectul pe care îl adusese cu sine și l-a pus în mâinile mele.

– Energizați-l, domnule Profesor. Trimiteți către el 5.000 de volți timp de trei secunde.

Și așa, doar ca să scap de această creatură deranjantă, am făcut-o. Am trimis 6.000 de volți, așa de la mine, și am menținut timp de patru secunde. Retrăgând energia, am pus aparatul înapoi pe masă.

– Și acum? am întrebat.

– Sunt trei pași, domnule Profesor. Când îi efectuați pe toți, vă mutați într-o realitate diferită, de fapt într-un alt Univers. Țineți minte, Universurile sunt infinite. Indiferent ce realitate vă puteți imagina și indiferent în ce poziție vă puneți pe dumneavoastră, acolo vă veți regăsi; așa că alegeți una bună – gândiți-vă la o lume perfectă pe care dumneavoastră ați creat-o. Veți fi tot dumneavoastră, dar veți fi într-un alt Univers cu toate amintirile și resursele dumneavoastră actuale. Așa că fiți atent, fiți foarte atent cu ceea ce creați mental. Și doar ca să nu aveți resentimente față de mine, amintiți-vă că v-am spus să vă gândiți la o lume pe care ați crea-o dacă ați avea puterea. Amintiți-vă că v-am spus asta. Și amintiți-vă că am spus că succesiunea PI finalizată este un portal către unul din acele Universuri infinite.

Cred că atunci am scos un sunet dezaprobator și dând din cap în semn de negație, am spus:

– D-le Narja, nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți. Doar dovediti-mi așa cum ați spus că veți face și apoi plecați. Vreau să mă întorc înapoi la somn. Care sunt cei trei pași?

– Primul pas în succesiune este rostirea numerelor 13, 17, 13, 117, 131, 17. Ele sunt o cheie. Spunându-le așa cum tocmai am făcut, poate fi deschisă ușa către pasul al doilea pentru o perioadă nu mai lungă de cinci minute. Și prin urmare acum avem cinci minute pentru al doilea pas pe care dumneavoastră deja l-ați făcut. Acel pas a fost folosirea a cel puțin 5.000 de volți timp de trei secunde. Un aparat nu este necesar, dar face ca lucrurile să fie mai ușoare.

– Și cel de-al treilea pas? am întrebat în timp ce mă uitam cu jind la patul meu.

– Acesta este rostirea următoarelor paisprezece numere, din nou în ordine; încă o dată, toate sunt numere prime indiferent de cum le separi. Chiar ultimele 14 ale succesiunii. Le pot spune acum dacă doriți, dar numai pentru dumneavoastră vor avea efect, pentru că doar dumneavoastră ați efectuat pasul al doilea. Dacă aveți nevoie de dovadă, aceasta este. Dar nu am nicio dorință de a vă face rău, domnule Profesor Ryketoo, în ciuda a ceea ce ați spus despre mine în recentul holo-mail. Vă rog să fiți foarte sigur că ați ales în mintea dumneavoastră realitatea

corectă, Universul cel mai benefic. Puteți fi un cerșetor sau puteți fi un rege. Totul depinde de dumneavoastră.

Pur și simplu m-am uitat la bietul om. Evident era nebun ca un quardlock. Trebuia să scap de el. Poate că dacă continu această șaradă va pleca.

– Foarte bine, am spus, chiar acum am creat o imagine mentală a Universului în care vreau să mă trimiteti, așa că spuneți cele paisprezece numere și apoi puteți pleca.

– Dacă sunteți sigur, domnule Profesor. A spus asta mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare. Am dat din cap în semn că da și l-am îndreptat către ușă în timp ce el a început să rostească ultimele paisprezece numere prime ale succesiunii PI. Apoi a început să râdă; pentru un moment am crezut că a înnebunit. Râdea din toate puterile. Și apoi a început să dispară lent. Nelso Narja a strigat, dar vocea lui a ajuns la mine ca și când s-ar fi aflat la mare distanță. Am auzit cuvintele.

– Și acum mai par fără o doagă, domnule Profesor?

Brusc am simțit o deplasare șuierătoare ca și când o mână uriașă mă împingea ușor, dar atât de repede încât aerul din fața mea se simțea la fel de gros ca apa densă a mării. Senzația de mișcare înainte a continuat încă câteva minute și s-a încheiat la fel de repede cum a început. M-am uitat în jurul meu și am descoperit că eram într-o pădure. Casa mea și Narja dispăruseră. În jurul meu era o aromă ciudată. Niciodată nu am mai mirosit așa ceva. Ei, dacă asta era o glumă, cu siguranță că nu o găseam amuzantă.

– Narja, am strigat, Nelso Narja, unde ești? Unde ai dispărut?

Nu am primit niciun răspuns. Am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată pe Nelso și nici casa mea, dacă nu reușeam să rezolv marele paradox. Enigma care s-a dovedit a fi mai presus de toți matematicienii de pe planetă până când Narja a intrat în scenă. Și-a dovedit punctul de vedere. Și l-a dovedit și cu o răzbunare pe deasupra. Căci trecusem într-o lume creată de propriile mele gânduri sceptice. Și acea lume – această lume, s-a dovedit a fi un lucru admirabil.

Narja rezolvase enigma lui PI, fără îndoială. Mă înșelasem cu privire la el, eu crezusem că era doar un puști egoist care căuta atenție. Doamne, cât mă înșelasem.